

İVME İVME İVMELENİYORUM BEN!

Kabine toplantısı sonrasında açıklama yapan RTE, "Türkiye'nin yükselişi kimsenin önünde duramayacağı, engelleyemeyeceği, geri döndüremeyeceği bir ivmeye ulaşmıştır" dedi. Şimdi eminiz milyonlarca işçi ve emekçi, "Acaba biz başka bir boyutta, başka bir zaman ve mekanda mı yaşıyoruz? Bu ivmelenmeyi biz niye hissedemiyoruz?" diye soruyordur.

Eh siz de TÜİK (Türkiye İstatistik Kurumu)'in seyisi olsanız, İkarus gibi güneşe doğru kanat açtığınızı düşünebilirsiniz! İşsizlik

düşüyor (bu arada istihdam oranları da düşüyor; ama olsun, "işsizlik düşüyor"). Önümüzdeki aylarda %5 büyüme bekleniyor (sanayii durma noktasında, kapasite kullanım oranları düşüyor; işletmeler peşpeşe konkordata ilan ediyor; ama olsun "%5 büyüme bekleniyor"). Türkiye'nin borç stoku büyüyor (cari açık korkunç boyutlarda; hazine tamtakır; ama "borç stoku-muz büyüyor". Enflasyon düşüyor (gerçek enflasyon, hayat pahalılığı insanları boğuyor; ama "enflasyon düşüyor; düşmeye de devam ede-

cek; tek haneli rakamlara inecek"). Covid-19 ile başarılı bir şekilde mücadele ediyoruz (5 bine yakın insan öldü; uygulanan testlerin sayısı düşürüldü; buna rağmen vaka sayıları "normalleşme adımları" ile artışa geçti; ama "başarılıyız" dedik mi, söylediğimize bizden başka kimse inanmasa da "başarılıyız") vb.

"İvmeleniyoruz" dedik mi ivmeleniyoruzdur; "şahlanıyoruz" dedik mi şahlanıyoruzdur! Ah bir de şu inatçı gerçekler olmasa! "Dev aynaları"ni paramparça eden gerçekler!!

MÜCADELE BİRLİĞİ

15 Temmuz 2020- 55 GÜNLÜK SİYASİ GAZETE

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİN OLACAK

15 TEMMUZ: BİR LÜTUF!

Devletin faşistleştirilmesi, faşizmin kurumsallaşması anlamında sermaye sınıfının bir askeri faşist darbeye ihtiyacı olmadığı, ama bir darbenin, sermaye sınıfının kendi arasındaki "iç savaşım" çözüme kavuşması ve emekçi sınıfların psikolojik olarak geriletilmesi için sözkonusu olabileceği değerlendirilmesini yıllar yıllar önce yapmıştık. **Bu açıdan** bir darbe (veya darbe girişimi) bizim için şaşırtıcı olmazdı.

Yine de 4 yıl önce akşam 9-10 saatlerinde sosyal medyada "darbe oluyor" türünde ilk belirsiz paylaşımlar karşısında şaşırıktan ve muhabirimizin geçtiği paylaşıma "teyit edilmemiş bilgi" muamelesi yapmaktan alama-

miştık kendimizi. Çok kısa süre sonra sosyal medyada gerçekleşmekte olan darbe konusunda görüntü ve mesaj paylaşımları çığ gibi büyümeye başladı.

Darbenin daha bu ilk adımlarında web sitemizden bir açıklama yayımladık gazete olarak. Sosyalist hareket henüz sessizliğini koruyordu. Hükümet cephesinde de bir netlik görünmüyordu. Darbenin sermaye cephesinin bir iç hesaplaşması olduğunu, iki tarafın da

emekçi sınıfların düşmanı olduğunu belirterek, emekçilere silahlanarak kendi mahallelerini kendi denetimlerine almaları çağrısı yaptık. Olayların daha ilk adımında yaptığımız bu değerlendirme ve çağrımız, olayların gelişimi tarafından da doğrulandı. Gelişmeleri doğru değerlendiremeyen geniş bir sosyalist kesimin, CHP eliyle Taksim'e yönelerek sisteme nasıl yedeklendiklerini de gördük o günlerde!

2

Plaza de Mayo Anneleri'nden Carmen Conde Hayatını Kaybetti

1976-1983 yılları arasında askeri diktatörlük döneminde, çocukları "ortadan kaybolan" Arjantinli annelerin oluşturduğu birlik olan Plaza de Mayo Anneleri'nden Car-

men Conde, hayatını kaybetti. Conde'nin oğlu Juan Carlos García Conde, 22 Temmuz 1977'de zorla kaybettirilmişti. García Conde, Buenos Aires Üniversitesi

Tıp Fakültesi'nde öğrenciydi.

Arjantin İnsan Hakları Bakanı Horacio Pietragalla Corti, Twitter hesabından yaptığı duyuruda "Juan Carlos García Conde'nin annesi Carmen Conde bir savaşçı olarak aramızdan ayrıldı. Daha fazla bellek, hakikat ve adalet için savaşarak onu onurlandıracağız" ifadelerini kullandı.

Juan Carlos García Conde, 22 Temmuz 1977'de bir soruşturma kapsamında evini basan polislerce gözaltına alınmış ve bir daha kendisinden haber alınamamıştı.

Silivri'de Destek Açlık Grevi

Silivri L Tipi Hapishanesi'nde tutsaklar, ölüm orucundaki avukatlar Ebru Timtik ve Aytaç Ünsal'a destek için 9 Temmuz'dan itibaren bir aylık açlık grevine başladı.

Bir yıl boyunca tutuklu kaldıkları davada tahliye edildikten saatler sora haklarında yeniden tutuklama kararı çıkartılan, tahliye kararı veren heyetin sürgün cezasına çarptırıldığı ve gizli tanık gibi gayri hukuki yöntemlerle tutsak edildikleri için adil yargılanma talebiyle ilk olarak açlık grevi ve ardından ölüm orucu eylemine başlayan ÇHD'li avukatlardan Ebru Timtik eyleminin 194., Aytaç Ünsal ise 163. gününde.

2

EDİTÖR

SORUNLARIN ÇÖZÜM YOLU

Toplumsal sorunların dağ gibi biriktiği, emekçi sınıfların ve ezilen halkların bu sorunların altında ezildiği, yaşamlarını sürdüremez noktaya geldikleri bir olgudur.

İşsizlik bunların başında geliyor. On yedi milyonu aşan sayıda işçinin emekçinin işsiz olduğu biliniyor. Emekçi için işsizlik açlık ve sefalet demektir, yaşamdan kovulma, çocuğuna ekmek götürememe demektir. İşsiz bir emekçinin yaşamına son vermesi, işsizliğin kişinin sadece maddi yaşamını değil, onunla birlikte bütün iç dünyasını, bütün ruhsal yapısını, moral değerlerini yitkiğini gösterir.

Yoksulluk, günümüzün en önemli bir diğer toplumsal sorunudur. İster işsizlik nedeniyle olsun ister başka nedenlerle olsun, insanların yoksulluğu ve yoksunluğu aynı sonuçlara yol açıyor. Görevinden uzaklaştırılan bir memur, işleri yolunda gitmeyen bir seyyar satıcı, ürünü tarlada kaldığı için bütün bir yılı ailesiyle birlikte aç biilaç geçirecek olan küçük köylü yaşamın kıyısında gezinen ve her an bedenini ateşe vermeye hazır biri demektir.

Açlık bir felakettir. Bu öyle bir felaket ki, diğer tüm sorunları arka plana atarak kendini öne çıkarır. Bugün, Türkiye ve Kürdistan'da emekçi sınıfların, yoksulların önemli bir kesimi açlık çekiyor, açlık sınırında yaşıyor, çocuklarını doyuramamanın kahriyle yaşıyor.

Bu kahredici yaşamın insanları kendi yaşamına son vermeye ittiği gibi şatafat, sefahat içinde yaşayan zenginler sınıfına, düzene karşı kin ve öfke biriktirmeye de itiyor.

Emekçi sınıflar, yoksullar bu sefil yaşamdan kurtulmak için on yıllardır "hak" mücadelesi yürütüyor.

SORUNLARIN ÇÖZÜM YOLU

Baş tarafı 1. sayfada

Ezilen Kürt halkı, on yıllardır özgürlüklerini “genişletme” mücadelesi veriyor. İşçiler, on yıllardır ücret artışı, sendikal halklar, çalışma koşullarının iyileştirilmesi mücadelesi veriyorlar.

Kitleler, yaşamlarını iyileştirmek, daha demokratik, daha özgür koşullarda yaşamak için bu mücadeleyi yürütürken çok büyük bedeller ödemek zorunda kaldılar. Zindanlar her zaman, tutuklanan, cezaya çarptırılan emekçilerle, devrimci demokratlarla doldu taşı. İşkencehaneler, emekçiler ve Kürt halkı için çalıştı. Açık infazlar, kaçırıp öldürmeler, insanların kaybedilmesi günlük vakalara dönüştürüldü.

Bu zulme karşı Kürt halkı, öncesi bir yana, 90’lı yılların başından beri büyük serhıldanlara girişti. İşçi sınıfı, yine öncesi bir yana, 15-16 Haziran 1970 ayaklanmasından bu yana, büyük eylemlere, grevlere, fabrika işgallerine, ayaklanmalara girişti. Emekçi sınıflar, devrimci güçler, 70’li yıllardan başlayarak, faşizme karşı büyük mücadeleler verdi, silahlı çatışmalar dahil her türlü mücadele biçimini denedi.

Ne var ki tüm bu mücadelelere, ödenen büyük bedellere, çekilen sonsuz acılara rağmen, nüfusun ezici bir çoğunluğunu oluşturan emekçilerin, Kürt halkının yaşamı her geçen gün daha da kötüye gitti. Yoksulluk artıyor. Faşizmin baskı ve terörü nefes aldırılmaz hale geliyor. İşçilerin yaşamı her gün daha çekilmez oluyor. Kapitalistler, 19.yy’ın o vahşi sömürsünü aratmayacak bir zulümle işçileri çalışmaya zorluyor. Zenginlik artıkça ve sermaye biriktikçe emekçilerin payına düşen şey daha beter bir sefalet, daha beter bir yaşam oluyor.

Bütün bu söylediklerimiz, dağınık, örgütsüz, köy yaşamının yalnızlaştırıcı koşullarından dolayı işçi sınıfına nazaran mücadelede daha geri kalan ama yaşam koşulları bakımından çok daha beter durumda olan küçük ve yoksul köylü, yarı proleter durumdaki mevsimlik işçiler için fazlasıyla geçerli.

Faşist devlete gelince... Faşist devlet ve tüm önceki iktidarlar gibi, dinci faşist iktidar, işçi sınıfının büyük mücadeleler sonucu elde ettiği, örneğin kıdem tazminatı gibi, hakları ortadan kaldırmak, gasp etmek için saldırı üstüne saldırı düzenliyor. İşçi sınıfı ve diğer emekçi sınıflar tek tek kapitalistlerle olduğu gibi bir bütün olarak kapitalist sınıfa ve onunla birlikte faşist devlete karşı mücadele ediyorlar.

Sonuçta, emekçi sınıflar, Kürt halkı, devrimci-demokrat güçler, on yıllardır, aynı amaç ve hedefler için tekrar tekrar mücadele etmek zorunda kaldılar.

Elbette bu bir yazgı değildir. Birleşik devrimin toplumsal güçleri, on yılları bulan bu uzun ve bir o kadar da çetin, büyük bedellerle verilen mücadelenin amaç ve hedefleri değişmedikçe bir kısır döngüye dönüştüğünü anlamalı.

Sorunlar çözülemediği gibi aksine daha da ağırlaşarak mücadeleden emekçilerin karşısına tekrar tekrar çıkıyorlar. Böyle olması da kaçınılmaz. Çünkü tüm sorunların kaynağı orta yerde dururken sorunların tekrar tekrar ortaya çıkması kaçınılmaz.

Sorunların kaynağını, kapitalist düzeni, burjuva egemenliği ortadan kaldırmak gerekiyor. İşçi sınıfının, Kürt halkının başlıca mücadele hedefi bu olmalıdır. Bu olmadıkça dün elde edilen kazanımların bugün kaybedilmesi, bugün varolanların yarın kapitalist sınıf ve faşist devlet tarafından gasp edilmesi önlenemez.

Yaşam, aynı sorunları, daha da ağırlaşmış olarak tekrar tekrar önlerine koyarak emekçi sınıflara, Kürt halkına bu gerçeği öğretiyor. Bu gerçek giderek bir bilinç durumuna dönüşüyor. Nasıl ki, örneğin dinci faşist iktidardan seçim/sandıkla kurtulmanın mümkün olmadığı giderek bir bilinç haline dönüşüyorsa, iktidar ele geçirilmeden sorunların çözümünün mümkün olmadığı da öyle bilinç haline geliyor.

İktidarı birleşik devrimle ele geçirmekten başka çözüm yolu yok.

15 TEMMUZ: BİR LÜTUF!

Baş tarafı 1. sayfada

Aradan geçen zaman içinde darbenin ayrıntılarına dair “sis perdesi” kalkmadı bir türlü. Oyun içinde oyun, darbe içinde darbe, sürekli değişen ittifaklar olduğu belli oldu. Ama “Allahın bir lütfü” olan bu darbeye dair ayrıntılar bir sır olarak korundu.

Darbe gecesi Genelkurmay’daki ve çeşitli birliklerdeki ağır silahlar bir anda kayboldu. Bu silahların daha sonra dinci faşist iktidarın paramiliter kuvvetleri tarafından kullanılmak üzere özel depolara kaldırıldığı fısıltısı ortalığı kapladı.

Sermaye sınıfı ve dinci faşist iktidar, başarısız darbe girişimini gerçekten de bir lütfü olarak değerlendirdi. OHAL ilan etti. Enerjik bir şekilde ülkeyi kararnamelerle yönetmeye girişti. Asıl olarak darbecilere ve tarikata değil, devrimci ve demokratlara, Kürt yurtseverlere, sosyalistlere karşı saldırıya geçti. On binlerce devrimci, demokrat kamu çalışanı, kararnamelerle işlerinden atıldı. Sermaye sınıfı bu “ara dönemi” enerjik bir diktatörlük olarak sonuna kadar kullandı ve sandık hilelerini bile aşan apaçık üç kağıtçılıkla “Türk tipi başkanlık sistemi”ne geçti.

Burjuvazi bir yöntemden başka bir yönetime kendi isteğiyle, keyfi olarak geçmez. Bu tür siyasal dönüşümler, sınıflar savaşımının güncel tarihsel gelişiminde içerili olan gerekliliklerin sonucu

gerçekleşir. RTE’nin “kişisel hırsları” ancak bu güncel tarihsel gelişimle çakıştığı oranda siyaset sahnesinde etkin olabilir. Sermaye sınıfı, yükselen devrim karşısında her tür ayakbağından kurtulmuş enerjik bir yapıya ihtiyaç duyuyordu. 15 Temmuz darbe girişimi, ona böyle bir yapıyı kurma için uygun toplumsal psikolojik ortamı sundu. Ayrıntılar? Her biri bu gelişmelerde şu ya da bu ölçüde rol oynayan pek çok yan etken, sebep, gelişme var kuşkusuz. Ama işin can alıcı noktası, özü, tam olarak devrimi boğmak için inşa edilmek istenen bu enerjik yapıda gizli.

15 Temmuz kuşkusuz bir kritik dönemeç. Ama buradan, kimilerinin göstermeye çalıştığı gibi öncesi ve sonrası arasında bir uçurum olan “milat” saptaması doğru değil. Üstelik tüm sosyal reformist çevreler için böyle bir saptama, üstü örtülü veya açıkça “15 Temmuz öncesine dönmek” (“başkanlık sistemi öncesine dönmek”) tezini işliyor ve sermaye diktatörlüğünün önceki biçiminin savunusu haline geliyor! Doğru olan ileri yürüme. İşimiz sermaye egemenliğinin bir biçiminin karşısına bir başka sermaye egemenliği biçimini koymak değil, sermaye düzenini tümünden havaya uçurmaktır. “Bir lütfü” olarak 15 Temmuz meselesinde doğru politika, sermaye düzenini tümünden yıkma hedefini net bir şekilde ortaya koymaktır.

Baskın, Gözaltı Ve Kayyumlar Sürüyor

Kürt halkının örgütlülüğüne saldırılar sürüyor. Dün HDP’li Ağrı-Diyadin Belediyesi polislerce basılıp kayyum atanırken, sabah Amed’de kadın örgütlerine baskın ve gözaltılar gerçekleşti, Antep’te de HDP ve DBP il eşbaşkanlarının da bulunduğu 33 kişi baskınlarla gözaltına alındı.

Dün HDP’li Diyadin Belediyesi Eşbaşkanı Betül Yaşar’ın evine polislerce baskın düzenlendi. Aramaların ardından Betül Yaşar, 2 kişi ile birlikte gözaltına alınarak İlçe Emniyet Müdürlüğü’ne götürüldü. Hemen ardından Belediye’nin kapısının kırılarak içeri girildiği, ablukaya alınarak aramalar yapıldığı öğrenildi.

Polis, belediye personelinin bina-daki bütün odaların anahtarlarını topladı. 5 saat süren aramaların ardından birçok resmi dokümana el konuldu. Valilik Cumhuriyet Başsavcılığı’nın açtığı bir soruşturmayı gerekçe gösterdi.

Kısa süre içinde de Diyadin Belediyesi’ne İlçe Kaymakamı Hasan Doğan kayyum olarak atandı.

Diyadin ile birlikte HDP’nin 16 ay

önceki yerel seçimlerde kazandığı 65 belediyenin 46+’sına el konulmuş oldu.

Antep’te de bu sabah saatlerinde çoğunluğu HDP, DBP ve SYKP’li yönetici ve üyelerine polis baskınları yapıldı. Baskınlar sırasında bazı evlerin kapıları koçbaşı ile kırıldı. Antep Cumhuriyet Başsavcılığı’nca başlatılan soruşturma kapsamında yapılan operasyonda aralarında HDP Antep İl Eşbaşkanı Musa Aydın ile merkez Şahinbey ve Şehitkamil ilçe başkanları, DBP Antep İl Eşbaşkanı Mehmet Vural ile 2 mahalle muhtarı ve 1 avukatın da bulunduğu toplam 33 kişi gözaltına alındı.

Gözaltına alınanlar Antep İl Emniyet Müdürlüğü’ne götürüldü.

"Sömürü ve Ölüm Mabedlerinizi Yıkacağız!"

Tüm Çalışanlar İçin Sağlık Platformu, Covid-19 salgını sürecinde pozitif vakalara rağmen, işçilerin yaşamını hiçe sayıp çalışmayı durdurmamayı ve Dev Yapı-İş Sendikası Temsilcisi Hasan Oğuz'un yaşamını yitirdiği Galataport Şantiyesi'nde, Survivor finali için çalışmanın 3 gün durdurulmasını şantiye önünde protesto etti.

"Galataport Şantiyesinde İşçilerin Canı Var Hesap Soracağız" pankartı açan platform bileşenleri "Kahrolsun Ücretli Kölelik Düzeni", "Çalışırken Ölmek İstemiyoruz", "Kurtuluş Yok Tek Başına Ya Hep Beraber Ya Hiçbirimiz", "Hasan Oğuz Onurumuzdur", "Yaşasın Örgütlü Mücadelemiz" sloganları attı.

TÇSP adına basın açıklamasını Hasan Oğuz'un mücadele arkadaşlarından Dev Yapı-İş Sendikası üyesi Osman Üney okudu.

Survivor isimli yarışma programının yapımcısı ve patronu Acun Ilıcalı'nın yarışmanın finalinin Galataport Şantiyesi'nde yapılacağını ve Final için çalışmaya 3 gün süreyle

ara verileceğini açıkladığını ve bunun tüm basın yayın organları ve sosyal medyada gösterişle sunulduğunu aktaran Üney, "Haberlerde Galataport projesinin turizme yapacağı katkılardan hareketle sermayeye ve dolayısıyla siyasi iktidara övgüler diziliyor. Ne varki bu gösterinin ardında bir nokta gözlerden uzak tutuluyor. Bu şantiye onlarca işçinin salgına rağmen çalışmak durumunda bırakıldığı ve yaşamını yitiren Hasan Oğuz'un da çalıştığı yeri" dedi.

Pandeminin başladığı günden bu yana resmi rakamlara göre 5500'e yakın işçinin hayatını kaybettiğini, yapılan araştırmalara göre salgının işçiler arasında yayılma oranının diğer toplumsal kesimlerden 4 kat daha fazla olduğu tespit edildiğini belirten Üney, siyasi iktidarın pandemi ile mücadele kapsamında açıklanan önlem paketlerinde sermaye gruplarının kurtarılması için teşvikleri açıklarken işçilerin açlık yada salgın ikilemine sokularak çalışmaya mecbur bırakıldığına dikkat çekti.

Emek örgütlerinin zorunlu iş

kollarında tam önlem, olmayanlarda ise işin durdurulması, herkese geçim ücreti taleplerinin kulak ardı edildiğini, hiç bir önlem alınmadan işçilerin çalışmak zorunda bırakıldığı yerlerden birinin de siyasi iktidara yakın sermayeye ihale ettiği mega projelerden biri olan Galataport şantiyesi olduğunu aktaran Üney, 3000'ün üzerinde işçinin iç içe, hijyenden uzak ve köle gibi çalıştığı Galataport'ta onlarca işçinin Covid-19'a yakalandığını belirterek, "Buna rağmen patronlar siyasi iktidarın çarklar dönsün teşviği ile çalışmayı durdurmadı. Dev Yapı İş üyesi ve temsilcisi 28 yaşındaki Hasan Oğuz bu koşullar altında kalp krizi geçirerek hastaneye kaldırıldı. Burada yapılan testler sonucu Covid-19 olduğu ortaya çıktı ve yaşamını yitirdi. Hasan, işçi yaşamını sermayenin karından değersiz gören sömürü düzeninin onbinlerce kurbanından sadece biriydi" dedi.

"Şimdi Hasan'ın çalıştığı, alın-teri döktüğü ve yaşamını kaybettiği, yüzlerce işçinin ekmeğ parası uğruna yaşamını tehlikeye attığı şantiyede, o sömürü ve ölüm mabedinde sermaye

sahipleri şov yapıyor. İşçilerin yaşamı için üretimi durdurmamaları, 'Çarklar dönmeli' diyenler bu sömürü ve ölüm mabedini şirin göstermek için çarkları durduruyorlar" diyen Üney, İstanbul'un tarihi ve doğal güzelliklerinin patronların, zenginlerin kârı için yok edildiğini, allanıp pullanıp işçilere emekçilere pazarlanmaya çalışıldığını belirtti.

Kölelerin cesetleri üzerine inşa edilen piramitler gibi Galataport'un da turizm hamlesinin anıtı olarak cilalandığını ifade eden Üney, "Ama biz işçiler; burayı sermayenin işçi yaşamından daha değerli gördüğünün bir anıtı olarak zihinlerimize kazıdık. Ve o cilanın altındaki kan ve can izlerini unutmuyacağımızı unutmuyacağımızı burdan bir kez daha ilan ediyoruz. Hasanın ve bu sömürü çarkının içinde öğütülen tüm işçilerin hesabını soracak ve bu sömürü ve ölüm mabedlerini yıkacağız" dedi.

TÇSP bileşenleri "Çarklar Dönüyor İşçiler Ölüyor", "Galataport'ta İşçilerin Canı Var", "Hasan Oğuz'un Hesabını Soracağız", "Yaşasın Örgütlü Mücadelemiz" sloganları atarak eylemi sonlandırdı.

İnşaatta Yangın

Dersim'de Cumhuriyet Caddesi üzerinde inşaatı devam eden 4 katlı Hüseyin Güntaş Kütüphanesi ve Konferans Salonu'nun en üst katında henüz bilinmeyen bir nedenle yangın çıktı.

Yangının başlangıç esnasında inşaatın üst katında mahsur kalan 2 işçinin alevlerden son anda kurtulduğu, bina yakınında bulunan bir kişi tarafından görüntülendi.

Yangının haber verilmesi üzerine Tunceli Belediyesi İtfaiye ekipleri, AFAD, Orman İşletme Müdürlüğü, Emniyet Müdürlüğüne bağlı TOMA'lar sevk edildi.

İnşaatın karşı tarafında bulunan binaya da sıçrama ihtimali bulunan yangına müdahale edildi.

Komşu Fırın 100 İşçiyi Tazminatsız Çıkardı

İsim değiştirip Panista adıyla faaliyet göstermeye başlayan Komşu Fırın, şubelerinde çalışan 100 işçiyi tazminatlarını ödemedi çıkarıldı.

Komşu Fırın adıyla faaliyet yürüten Doruk Unlu Mamuller Sanayi Yatırım ve Perakende Hizmetleri Anonim Şirketi, 2017-2018 yıllarında banka borçlarıyla icralık oldu ve fabrikaların bazıları icradan satışa çıkarıldı.

Bu süreçte şubelerinin çoğu kapatıldı, çalışanlarının birçoğu da işten çıkartıldı. Geçtiğimiz ay da konkordato talep eden Komşu Fırın'ın Panista adıyla Kile Un ve Unlu Mamuller Sanayi Yatırım ve Perakende Hizmetleri Anonim Şirketi olarak faaliyetlerini sürdürdüğü öğrenildi.

Komşu Fırın'dan tazminatsız işten çıkarılan işçiler, "2017 yılın Ocak ayında, 'Zarar ediyoruz, küçülmeye gideceğiz' denilerek işçileri çıkarmaya başlandı. Geçen aya kadar işçi çıkarma devam etti. Şu an tazminatsız

işten çıkarılan yaklaşık 100'e yakın işçi var. 12-15 yıl çalışan var. Benim 200 bin civarı, ama toplamda tüm işçilerin 2 milyon TL yakın tazminatımız var. Bizi çıkardıklarında 'Tazminatlarınızı ödeyeceğiz' dediler.

Daha sonra da, 'Ödemeyeceğiz, mahkemeye başvuruyoruz' dediler. Tazminat davası sonuçlanan arkadaşlar var; ama onlar da tazminatlarını almış değiller. Mahkeme kararlarını tebliğ ettik, herhangi bir dönüş olmadı. Misal benim işe iade davam bitti ama ne işe aldılar ne tazminatımı alabil-dim" diyerek yaşanan süreci aktardı.

Doruk Unlu Mamuller şirketi "borç karşılığı" denilerek Kile Un ve Unlu Mamuller şirketine taşındı. İkisi de aynı, ama resmîyette Kile şirketi başkasının adına kayıtlı. Komşu Fırın tabelası ise Panista olarak değiştirildi.

"Doruk şirketinde kimseyi muhatap bulamıyoruz. Kile şirketi üzerinden de, Doruk şirketi üzerinden de maaşını alan işçiler var. Misal daha

önce Komşu Fırın'da çalışan işçinin sigortası şu an Doruk şirketi üzerinden yatırılıyor" diye aktaran işçiler, bazı işçilerin maaşları her iki şirket tarafından para yatırılarak ödenmiş.

Komşu Fırın ise işçilere "Panista bizim şirketimiz değil. Battık, konkordato ilan ettik. Tazminatınızı ödeme-yeceğiz" diyor.

Sosyal medya üzerinden bu durumu dile getirmeye başladıktan sonra Panista'nın avukatının geçen hafta kendilerini aradığını belirten işçiler, şirket avukatının "Hakkınızın %50'sini vereceğiz. Bunun 3-4 binini peşin verelim geri kalanını da 7-8 taksit yapalım" dediğini söyleyen işçiler, geçmiş senelerde de bir kaç işçiye 3-4 bin verilir geri kalanını ödemediklerini, bu nedenle güvenmeyererek kabul etmediklerini belirterek yıllarca çalışıp emeklerinin karşılığını alamadıklarını işten çıkarılan bir çok işçinin uzun bir süredir işsiz olduğunu anlattılar.

25 Bıçak Darbesine Tahrik İndirimi

Tekirdağ'ın Çorlu ilçesinde yaşayan 25 yaşındaki Merve Şahin, 5 yıllık evli olduğu 33 yaşındaki taksi şoförü Enis Adem Şahin'e boşanma davası açmıştı.

Memleketi Samsun'a yerleşen Merve Şahin'i 2 Aralık 2018'de ziyarete giden Enis Adem Şahin, boşanma aşamasında olduğu Merve Şahin ile otomobile binerek konuşmaya başladı.

Samsun Eğitim ve Araştırma

Hastanesi otoparkında aracın içinde çiftin yaptığı konuşmada tartışma çıkınca Enis Adem Şahin bıçakla Merve Şahin'i 25 yerinden bıçaklayarak kaçtı. Hastaneye kaldırılan Merve Şahin ise hayatını kaybetti.

Polis, katil Enis Adem'i il dışına çıkmak isterken yakaladı ve Enis Adem Şahin hakkında Samsun 1. Ağır Ceza Mahkemesinde "canavarca hisle veya eziyet çektirerek adam öldürme", "eşi kasten öldürme ve tasarlayarak adam öl-

dürme" suçlarından ağırlaştırılmış müebbet hapis cezası istemiyle dava açıldı. 1 Ekim 2019'da davanın son duruşmasında ağırlaştırılmış müebbet alan Enis Adem Şahin'in avukatı ceza indirimi için itiraz etti.

"Olay günü başkaları ile telefonla benim yanımda yazışmaya başladı. 'Sen adam mısın?' dedi. Keşke böyle olmasaydı" diyen Şahin'in cezası, "cinayeti tahrik altında işlediği" ve iyi hal indirimi ile 24 yıla düşürüldü.

CRISTOF COLOMB'UN HEYKELİ NEREDE? / Kenan Kızıl

Sevgili burjuvacıklar "Tarihin sonu"nu ilan ettiğiniz ve devletlerinizin resmi çeteleri, kolluk güçlerinizin terör estirdiği doksanlı yılları hatırlıyor musunuz? Hayatlarını hiçbir kişisel çıkar gözetmeksizin dünya işçi sınıfının kurtuluşuna adanmış devrimci liderlerin heykellerini, sosyalizmin simgesel değerlerini karşı-devrimci güruhlara parçalatıyordunuz. Aklınızca ölümsüzlüğünüzü ve sosyalizmin ölümünü ilan ediyordunuz.

Elbette hatırlıyorsunuz biz de hatırlıyoruz hem de çok net.

Otuz sene önce bize gözdağı vermek için meydanları, faşist heykel yapıcılarının, Nazi heykel stiliyle yaptığı ve hepsi birbirine benzeyen halkların katillerinin heykellerine bıraktığımız. Tıpkı Cristof Colomb'un heykeli gibi. Onu bu sıralar gördünüz mü? Hani şu yeni bir kıtaya çıktığını bilmeyen müthiş denizci, sık sık yıkandıkları (temiz oldukları için) ve davul çaldıkları (müziyen oldukları için!) Şeytana hizmet eden kafirler olarak ilan ettiği yerli halkları papaya ispiyonlayan din alimi ve İspanya kraliçesinin önünde diz çöken "onurlu" bir İtalyan olan, dahası ona kucak açan yerli halktan insanları zincire vuran ilk Avrupalı şahsiyetin heykeli en son denizin dibine doğru götürülüyordu ya da çöplüğe... Emekçilerin elinden kurtuluş yok. Vakti gelince çöpü çöpe atmasını iyi bilirler.

Yağma, talan tecavüz ve sivil halkları katletmekle ünlü kölecilik yanlısı konfederasyon ordusunun başkomutanı General Lee'nin heykeline ne demeli. Bu şahsiyetten daha dipte olan ve onun heykelini meydanlara diken Amerika burjuvazisi, bugün General Lee'den daha rezil bir yenilgi yaşıyor. Şu an kendileri, Lee gibi insanlık suçlarının heykellerini orduları asker ve polis aracılığıyla kaçırıp "korumaya" almakla meşgul. Çünkü halk denen o muhteşem ve dizginlenemez güç, taşkın nehirleri aratan, fırtınalara dua ettiren bu tarifsiz doğal öfke, çöpü çöpe atmaya geldi.

Lee'nin heykeli henüz kanali-

zasyonu boylamadıysa, şu sırada vaktinin büyük bir bölümünü Beyaz Saray'ın bodrumundaki fare deliğinde geçiren Trump'tan sonra sıra o ve onun gibilere gelecektir. Bizim siz burjuvacıklara tavsiyemiz ve diyeceğimiz şey şudur: Halktır bu, henüz vakit varken diz çökün ve aman dileyin yoksa diktiğiniz şu faşist heykelleri sizin hayatınızın üstüne yıkacaklar. Bunun altında kalmaz istemezsiniz.

Nefret ettiğiniz bu şeyin adına hesaplaşmak denir. İşte bir zamanlar heykellerini parçaladığımız o devrimcilerin düşünceleri şimdi Seattle Komünü'nde ve sokak çatışmalarında hayata bakıyor. Paris'te devlet güçlerine dünyayı dar eden New York'u isyana bezeyen, Washington'da devlet sarayını kuşatan, Belçika'da Leopold denilen ırkçı katil kralın büstüne hak ettiği ilgiyi gösteren de aynı şey yani devrimdir. Üstelik o bunu yaparken sizler gibi budalalık yaparak tarihin sonunu ilan da etmez. Tersine, tarihin yoluna devam ettiğini, ama sizin olmadığımız dolayısıyla da yepyeni bir yaşamı müjdeler. Neyse biz heykellere dönelim ve lafi hiç uzatmadan amacımızı söyleyelim: Bize gözdağı olsun diye katillerin heykellerini diktiniz her meydana; biz de Paris Komünçülerinin diliyle ilan ediyoruz ki, bir kez daha Verdun Sütunlarını yıkmaya geldik.

İnsanlık tarihinde otuz yıl, bir saniyelik zaman dilimine bile tekabül etmez. İktidara gelen her sömürücü sınıf gibi burjuvazi de çok kısa sürede

ahmaklığın en dibine ulaştı. Hatta bu alanda kırılmaz bir rekora da sahiptir. Tam bu aptallıkların en önemlilerinden biri de sadece otuz sene önce "Tarihin sonu"nu ilan etmeseydi. Otuz yıl sonra (aslında 29 yıl) tarih ona şu cevabı veriyor: "Sen aptallığına doymayan bir sınıfsın".

İşin aslı bu otuz yılda "tarihin sonu" ilanı binlerce kez boşa çıkarıldı. Fakat çoğu kez sağır numarasına yatıldığı için duyulmuyor gibi yapılmıştı, yoluna devam eden tarihin onurlu sesi. Lakin artık ölümler bile duydu. İşte yoluna devam eden bu onurlu sesin çok da ilginç bir espi anlayışı vardır. Bir yandan Trump gibi tipleri başkan, Cumhurbaşkanı yaparken, karşılarına da Seattle'ı, Gezi'yi ve Tahrir'i koyuyor. İlginç bir durum aslında bir aptal başkan seçiyor karşısına da bir devrim koyuyor. Kabul edelim ki, bunun komik bir yanı var. Ve güleceğimiz yerde çok belli, işler ters gittiği zaman saraydaki kralla soytarının aynı insan olduğu ortaya çıkıyor!..

Oysa sadece otuz sene önce burjuvazi zafer çılgınlıkları atıyordu. Devrim belasından sonsuza dek kurtulmuştu. Lakin zafer naraları henüz beş metre öteye varmadan yıkıldı, yok oldu, yenildi sanılan karşı cepheden nur topu gibi bir nur gülle düştü tam ayaklarının dibine üstelik aşirtmalı. Zira

korunaklı duvarları aşmış ve gelmişti. Son bir gülle diye kendilerini kandırmak istedilerse de yenileri de gelmeye devam etti. Fakat bu gülleler

öyle lazer güdümlü falan değil. Hatta bildiğimiz klasik top mermileriydi. Ortada klasik taktiğin modern teknikleriyle bulunduğu bir karma vardı. Hala da öyle, işe yarıyor çünkü çok etkili bir taktik. En geniş caddelerden en önemli meydanlara doğru yürü. Karşına polis çıkarsa onları tepele, ateş açarlarsa daha çok tepele, yine ateş açarlarsa bir daha ateş açamayacakları duruma gelene kadar tepele. Evet bu taktik Bin Ali gibi diktatörlerin sonunu getirmekle kalmadı, en az sekiz bin nükleer füzenin ateşleme şifresini çantasında tutan tek insanı da başkanlık sarayının bodrumuna sığınmak zorunda bıraktı.

Paris Komünü ulusal ordusu Bolşevik devrimi birden fazla ulusal ordudan oluşan uluslararası karşı-devrimci orduları yendi. Yeni evrenin devrimleri ise, gelinen noktada daha şimdiden nükleer silahların bile devrim karşısında bir işe yaramayacağını gösterdi. Burada çapulcu ABD'de yağmacı denerek küçümsemeye çalışılan bu kitleler, sokakları ele geçirip ana meydanlara kendi karargahlarını kurduğu an, burjuvazinin son sığınağı nükleer silahlar eski bir kömür sobası kadar bile işe yaramıyor. Ne diyelim. Tarihin sözüne katılıyoruz, nükleer silahlara, uçak gemilerine, hava ve deniz filolarına korkunç paralar harcayan burjuvazi, aptallığına doyma emi?

Yeni evrenin devrimleri daha da güçlenerek sürüyor. Ancak yine de bunlar daha burjuvacıkların iyi günleri. Olacakların, kopacak fırtınaların yanında bunlar sadece bahar esintisi. Yakında yellere rüzgarlara, rüzgarlar fırtınalara, fırtınalar tayfunlara dönüşecek ve bugün Fas'a kaçanlar ya da sarayın bodrumuna sığınanlar yarın sığınacak bir yer, bir delik bulamayacaklar. Çünkü öfkeli insanlar çöpü çöpe atmaya ve dünyamızı bütün pisliklerden temizlemeye geliyorlar. Böylece geriye tertemiz bir başlangıç kalacak.

Bunca yabancılaşmaya ve yozluğa rağmen kalbi ve bilinci insan kalan; bu kalbi ve bilinciyle dünyanın her yanında dövüşenlere selam olsun.